Sykes–Picot Agreement

Autor:
Data de publicació: 29-12-2021

Acord Sykes-Picot

Mapa signat per Sykes i Picot, tancat en la carta de Paul Cambon del 9 de maig de 1916 a Sir Edward Grey

Creada
3 de gener de 1916

Presentat
23 de novembre de 1917 Pel govern bolxevic rus

Ratificada
9–16 de maig de 1916

Autor(s)

Mark Sykes
François Georges-Picot

Signataris

Eduard Grey
Pau Cambó

Propòsit
Definir les esferes d'influència i control proposades a l'Orient Mitjà en cas que la Triple Entesa aconsegueixi derrotar l'Imperi Otomà

Text complet

Acord Sykes-Picot a Viquitexts

Els principals
negociadors: Primerafila: Mark Sykes i François Georges-Picot;

Paul Cambon i Edward Grey (van signar l'Acord per als francesos i britànics, respectivament)

L'Acord Sykes-Picot (/?sa?ks ?pi?ko?, - p??ko?, - pi??ko?/)[1] era un Tractat secret de 1916 entre el Regne Unit i França,[2] amb el consentiment de l'Imperi Rus i el Regne d'Itàlia,per definir les seves esferes d'influència i control mútuament acordades en una eventual partició de l'Imperi Otomà.

L'acord es basava en la premissa que la Triple Entesa aconseguiria l'èxit en la derrota de l'Imperi Otomà durant la Primera Guerra Mundial i formava part d'una sèrie d'acords secrets que contemplaven la seva partició. Les negociacions primàries que van conduir a l'acord van tenir lloc entre el 23 de novembre de 1915 i el 3 de gener de 1916, data en què els diplomàtics britànics i francesos, Mark Sykes i François Georges-Picot,van iniciar un

memoràndum acordat. [3] L'acord va ser ratificat pels seus respectius governs els anys 9 i 16 de maig de 1916. [4]

L'acord va dividir efectivament les províncies otomanes fora de la península Aràbiga en àrees de control i influència britànica i francesa. Els països controlats pels britànics i els francesos estaven dividits per la línia Sykes-Picot. [5] L'acord es va assignar al Regne Unit el control del que avui és el sud d'Israel i Palestina, Jordània i el sud de l'Iraq,i una petita àrea addicional que incloïa els ports de Haifa i Acre per permetre l'accés a la Mediterrània. [6]França havia de controlar el sud-est de Turquia,el nord de l'Iraq, Síria i el Líban. [8]

Com a resultat de l'Acord Sazonov-Paléologue,Rússia havia d'aconseguir Armènia Occidental a més de Constantinoble i l'Estret turc ja promès en virtut de l'Acord de Constantinoblede 1915. [8] Itàlia va acceptar l'acord el 1917 a través de l'Acord de Saint-Jean-de-Maurienne i va rebre el sud d'Anatòlia. [8] La regió palestina,amb una àrea més petita que la palestina obligatòriaposterior, havia de caure sota una "administració internacional".

L'acord es va utilitzar inicialment directament com a base per al Modus Vivendi anglo-francès de 1918,que va proporcionar un marc per a l'Administració del Territori Enemic Ocupat al Llevant. Més àmpliament va ser per conduir, indirectament, a la posterior partició de l'Imperi Otomà després de la derrota otomana el 1918. Poc després de la guerra, els francesos van cedir Palestina i Mossul als britànics. Els mandats al Llevant i Mesopotàmia van ser assignats a la conferència de San Remo d'abril de 1920 seguint el marc Sykes-Picot; El Mandat Britànic de Palestina va durar fins al 1948, el Mandat Britànic de Mesopotàmia va ser reemplaçat per un tractat similar amb l'Iraq Obligatori,i el Mandat Francès per a Síria i el Líban va durar fins al 1946. Les parts anatòliques de l'acord van ser assignades pel Tractat de Sèvres d'agost de1920; no obstant això, aquestes ambicions van ser frustrades per la Guerra d'Independència turca de 1919-1923 i el subsegüent Tractat de Lausana.

L'acord és vist per molts com un punt d'inflexió en les relacions occidentals i àrabs. Va negar les promeses del Regne Unit als àrabs[9] pel que fa a una pàtria àrab nacional a la zona de la Gran Síria a canvi de donar suport als britànics contra l'Imperi Otomà. L'acord, juntament amb altres, va ser fet públic pels bolxevicsa Moscou el 23 de novembre de 1917 i repetit al British Guardian el 26 de novembre de 1917, de manera que "els britànics estaven avergonyits, els àrabs consternats i els turcs encantats". [11][12]El llegat de l'acord ha portat a molt ressentiment a la regió, entre els àrabs en particular, però també entre els kurds als als que se'ls va negar un estat independent. [14][15][16][17] Molts[qui?] consideren que aquesta és la causa del conflicte actual a l'Orient Mitjà.

Contingut

Motivació i negociacions
Acords previs amb Rússia i Itàlia (març - abril de 1915)
Acord de Constantinoble i Tractat de Londres (1915)

Àrea assignada a Rússia en l'Acord de Constantinoble del 18 de març de 1915

Àrea assignada a Itàlia en el Tractat de Londres del 26 d'abril de 1915

En l'Acord de Constantinoble del 18 de març de 1915, després de l'inici de les operacions navals en el període previ a la campanya de Gal·lípoli, el ministre d'Afers Exteriors rus, Serguei Sazonov,va escriure als ambaixadors francesos i britànics i va reclamar Constantinoble i els Dardanels. En una sèrie d'intercanvis diplomàtics durant cinc setmanes, el Regne Unit i França van acordar, mentre presentaven les seves pròpies reclamacions, una major esfera d'influència a l'Iran en el cas del Regne Unit i a una annexió de Síria (inclosa Palestina)i Cilícia per a França. Les reclamacions del Regne Unit i França van ser acordades, totes les parts també van acordar que el govern exacte dels Llocs Sants s'havia de deixar per a un acord posterior. Si no fos per les revolucions russes de 1917, Constantinoble i l'Estret podrien haver estat donats a Rússia després de la victòria aliada. Aquest acord i l'Acord Sykes-Picot van ser complementaris, ja que França i Gran Bretanya primer van haver de satisfer Rússia per tal de finalitzar la partició de l'Orient Mitjà. [19]

En el Tractat de Londres de 26 d'abril de 1915, l'article 9 incloïa compromisos relatius a la participació italiana en qualsevol partició de l'Imperi Otomà. Si França, Gran Bretanya i Rússia ocupen qualsevol territori de Turquia a Àsia durant el curs de la guerra, la regió mediterrània fronterera amb la província d'Adalia dins dels límits indicats anteriorment estarà reservada a Itàlia, que tindrà dret a ocupar-la.

Acord previ amb els àrabs (juliol de 1915 – març de 1916)

Mapa del govern britànic de 1918: Mapa que il·lustra les negociacions territorials entre H.M.G. i el rei Hussein

Vegeu també: Correspondència McMahon-Hussein

Mentre Sykes i Picot estaven en negociacions, les discussions estaven en paral·lel entre Hussein bin Ali, Sharif de la Meca,i el tinent coronel Sir Henry McMahon, Alt Comissionat Britànic a Egipte (la Correspondència McMahon-Hussein). La seva correspondència comprenia deu cartes intercanviades des de juliol de 1915 fins a març de 1916,[20] en què el govern britànic va acceptar reconèixer la independència àrab després de la guerra a canvi que el Sharif de la Meca llanés la revolta àrab contra l'Imperi Otomà. [21]

L'àrea d'independència àrab es va definir com "limitada al nord per Mersina i Adana fins a 37 graus de latitud,en la qual cauen Birijik, Urfa, Mardin, Midiat, Jerizat (Ibn ?Uma), Amadia,fins a la frontera de Pèrsia; a l'est per les fronteres de Pèrsia fins al golf de Bàssora; al sud per l'oceà Índic,amb l'excepció de la posició d'Aden de romandre tal com és; a l'oest pel mar Roig,el mar Mediterrani fins a Mersina",amb l'excepció de "porcions de Síria"que es creuen a l'oest dels "districtes de Damasc, Homs, Hama i Alep".

La resposta de Hussein de l'1 de gener al 14 de desembre de 1915 de McMahon va ser rebuda al Foreign Office, la portada de McMahon afirmant:

Per satisfactori que sigui observar la seva acceptació general de moment de les relacions proposades de França amb Aràbia, la seva referència al futur d'aquestes relacions és una font de problemes que serà prudent no ignorar. He posat en més d'una ocasió en coneixement del govern de Sa Majestat la profunda antipatia amb què els àrabs consideren la perspectiva de l'administració francesa de qualsevol part del territori àrab. En això rau un perill considerable per a les nostres futures relacions amb França, perquè difícil i fins i tot impossible, encara que sigui per convèncer França del seu error, si no ens esforcem per fer-ho advertint-la de l'estat real del sentiment àrab, podem ser acusats d'instigar o encoratjar l'oposició als francesos, que els àrabs amenacen i donaran amb seguretat.

Després de les discussions, Grey va instruir que els francesos fossin informats de la situació, encara que Paul Cambon no es va prendre l'acord tan seriosament. [23]

Negociacions anglo-franceses (octubre de 1915 – març de 1916)

Acta de la primera negociació el 23 de novembre de 1915, en

la qual ambdues parts van exposar les seves posicions de partida Picot va proposar que la zona francesa inclogués: "tota Síria i Palestina,i que la seva frontera sud ha de ser l'actual frontera egiptoturca",que la línia fronterera aniria a"Deir ez-Zor i des d'allà cap a l'est al sud de Kirkuk". , girant a l'est d'aquest lloc i corrent cap al nord per incloure tot el districte de Mossul; des d'allà Oest per incloure Diyarbekir,i per incloure tota Cilícia." Els britànics havien proposat com a frontera oriental: "la línia de l'Eufrates tan al sud com Deir ez-Zor i d'allà en direcció sud-oest".

Pel que fa a Palestina, els britànics van assenyalar que"Jerusalem, Natzaret i altres llocs eren una qüestió a part, i van afectar diverses altres nacions, inclosa Rússia, i que aquesta qüestió no es podia entrar ara".

El 21 d'octubre de 1915, Grey es va reunir amb Cambó i va suggerir a França que nomenés un representant per discutir les futures fronteres de Síria, ja que gran Bretanya volia donar suport a la creació d'un estat àrab independent. En aquest punt Grey es va enfrontar a les reclamacions competidores dels francesos i de Hussein i el dia abans havia enviat un telegrama al Caire dient a l'Alt Comissionat que fos el més vague possible en la seva pròxima carta al Sharif quan es discutia el nord-oest, sirià, racó del territori hussein va reclamar i va deixar McMahon amb "discreció en l'assumpte com és urgent i no hi ha temps per discutir una fórmula exacta", I afegeix: "Si es requereix alguna cosa més precisa del que es requereix, pots donar-la". [24]

"El principal problema a resoldre és descobrir un curs mitjà que harmonitarà amb les exigències

de les diferents parts, que són les següents: (a) França requereix un acord que (1) mentre la compensa per les molèsties i pèrdues que assisteixen a la interrupció de l'Imperi Otomà, (2) salvaguardarà la seva posició històrica i tradicional a Síria, (3) assegurar-li la plena oportunitat de realitzar les seves aspiracions econòmiques al Pròxim Orient.
(b) Els àrabs requereixen (1) reconeixement de la seva nacionalitat, (2) protecció de la seva raça contra l'opressió alienígena, i (3) l'oportunitat de restablir la seva posició com a factor que contribueix al progrés del món.
(c) Gran Bretanya requereix (1) assegurar la seva posició al golf Pèrsic, (2) oportunitat de desenvolupar la Baixa Mesopotàmia, (3) (a) comunicació comercial i militar entre el golf Pèrsic i la Mediterrània per terra, (b) influència en una àrea suficient per proporcionar al personal dedicat a mesopotàmia treballs de reg amb sanatoris adequats, i estacions de muntanya, i que conté un terreny de reclutament natiu adequat per a fins administratius, (4) Obtenir instal·lacions comercials a la zona en discussió.
Finalment, aquest acord s'ha de treballar amb un acord satisfactori per als desitjos conscients del cristianisme, el judaeisme i el mahometanisme pel que fa a l'estatus de Jerusalem i els santuaris veïns.

"Observacions preliminars"; Memoràndum Conjunt Sykes-Picot, 3 de gener de1916[25]

La primera reunió del comitè interdepartamental britànic encapçalada per Sir Arthur Nicolson amb François Georges-Picot va tenir lloc el 23 de novembre de 1915. Picot va informar al comitè nicolson que França reclamava la possessió de terres a partir d'on les muntanyes taurines s'acosten al mar a Cilícia,seguint les muntanyes del Taure i les muntanyes més a l'est, per tal d'incloure Diyarbekir, Mossul i Erbil,i després tornar a Deir ez-Zor. a l'Eufrates i des d'allà cap al sud al llarg de la frontera del desert, acabant finalment a la frontera egípcia. Picot, però, va afegir que estava disposat a "proposar al govern francès llançar Mossul a la piscina àrab, si ho fèiem en el cas de Bagdad". [26]

Una segona reunió del comitè Nicolson amb Picot va tenir lloc el 21 de desembre de 1915, en la qual Picot va dir que havia obtingut permís per acceptar que les ciutats d'Alep, Hama, Homs i Damasc fossin incloses en els dominis àrabs per ser administrades pels àrabs. Tot i que els francesos havien reduït fins a cert punt les seves demandes, els britànics també van afirmar voler incloure el Líban en el futur Estat àrab i aquesta reunió també va acabar en un atzucac. [27]

El 17 de desembre, Sykes va exposar els seus objectius per a la negociació en una entrevista amb el Comitè de Guerra Britànic. Va declarar el seu desig de control britànic sobre Palestina ("tal país al sud de Haifa"),creant "un cinturó de país controlat per l'anglès" al sud d'"una línia des de la 'e' a Acre fins a l'última 'k' a Kirkuk".

El dimarts 28 de desembre, Mark Sykes va informar Gilbert Clayton que "se li havien donat les negociacions de Picot". Sykes i Picot van entrar en discussions privades "gairebé diàries" durant el període de sis dies; No hi ha documents que sobrevisquin d'aquestes discussions. [29][30]

El dilluns 3 de gener de 1916, van acordar i van inicialitzar un memoràndum conjunt que contenia el que es coneixeria com l'Acord Sykes-Picot. Havien acordat comprometre's en les dues àrees principals de diferència: dividien el Vilayet de Mossul en dos al riu Little Zab, amb els francesos prenent la part nord(Mossul i Erbil)i els britànics prenent la part sud(Kirkuk i Sulaymaniyah),i Palestina havia de ser posada sota una "administració internacional", la forma de la qual s'ha de decidir després de consultar amb Rússia, i posteriorment en consulta amb els altres aliats, i els representants del xèrif de la Meca". [31]

El memoràndum va ser reensat al Foreign Office i va circular per fer comentaris. [1] El 16 de gener, Sykes va dir al Foreign Office que havia parlat amb Picot i que pensava que París seria capaç d'estar d'acord. Nicolson va convocar una conferència interdepartamental el 21 de gener. Després de la reunió, es va difondre un projecte final d'acord al gabinet el 2 de febrer, el Comitè de Guerra ho va considerar el dia 3 i finalment en una reunió el dia 4 entre Bonar Law, Chamberlain, Lord Kitchener i altres es va decidir que:

Picot pot informar al seu govern que l'acceptació de tot el projecte implicaria l'abdicació de considerables interessos britànics, però sempre que la cooperació dels àrabs estigui assegurada, i que els àrabs compleixin les condicions i obtinguin les ciutats d'Homs, Hama, Damasc i Alep, el govern britànic no s'oposaria a l'acord. Però, a mesura que l'Àrea Blava s'estén fins a l'est i afecta els interessos russos, seria absolutament essencial que, abans que es conclogués res, s'obtingués el consentiment de Rússia.

Picot va ser informat i cinc dies més tard Cambon va dir a Nicolson que "el govern francès estava d'acord amb les propostes relatives a la qüestió àrab". [33]

Més tard, al febrer i març, Sykes i Picot van actuar com a assessors de Sir George Buchanan i l'ambaixador francès respectivament, durant les negociacions amb Sazonov. [26]

Acords formals britànics, francesos i russos (abril - octubre de 1916)

Finalment, Rússia va acceptar el 26 d'abril de 1916, els termes finals van ser enviats per Paul Cambon, l'ambaixador francès a Londres, al Secretari d'Estat d'Afers Exteriors, Edward Grey, el 9 de maig de 1916, i ratificats en la resposta de Grey el 16 de maig de 1916. [34]

Els acords formals entre Gran Bretanya, França i Rússia comprenien les onze cartes següents.

mostrarLes onze cartes dels acords entre la Gran Br unió i la Rússia

En la cadena d'acords entre França, Rússia i Gran Bretanya, les reclamacions russes van ser acceptades en primer lloc: França va confirmar el seu acord el 26 d'abril i Gran Bretanya el 23 de maig, amb sanció formal el 23 d'octubre. L'acord anglo-francès es va confirmar en un intercanvi de cartes el 9 i 16 de maig. [37]

Acord amb Itàlia (abril - agost de 1917)

Vegeu també: Acord de Saint-Jean-de-Maurienne

Mapa de l'acord, signat per Balfour l'agost de 1917

L'acord ratificat entre els Aliats, subjecte al consentiment de Rússia (que mai es va aconseguir), a l'agost de 1917

Acord de Saint-Jean-de-Maurienne

En una reunió en un vagó de ferrocarril a Saint-Jean-de-Maurienne el 19 d'abril de 1917, es va arribar a un acord provisional entre els primers ministres britànic i francès, David Lloyd George i Alexandre Ribot,i el primer ministre i ministre d'Afers Exteriors italià, Paolo Boselli i Sidney Sonnino,per resoldre l'interès italià en l'Imperi Otomà, concretament l'article 9 del Tractat de Londres. L'acord era necessari pels aliats per assegurar la posició de les forces italianes a l'Orient Mitjà.

L'objectiu era equilibrar les caigudes de poder militar al teatre de l'Orient Mitjà de la Primera Guerra Mundial quan les forces russes (tsaristes) es retiraven de la campanya del Caucas,tot i que van ser reemplaçades pel que s'anomenaria la Primera República d'Armènia. [39] Era clar per als italians que l'àrea que se'ls assignava podria no ser fàcilment renunciada per l'Imperi Turc, de manera que el primer ministre britànic va proposar una fórmula vaga per a l'ajust de la postguerra si l'assignació real de la postguerra no semblava estar equilibrada. [40]

L'acord va ser redactat i negociat pels diplomàtics dels països en els propers mesos, i signat pels aliats entre el 18 d'agost i el 26 de setembre de 1917. Rússia no estava representada en aquest acord, ja que el règim tsarista estava enmig d'una revolució. La manca de consentiment rus a l'acord de Saint-Jean-de-Maurienne va ser utilitzada posteriorment pels britànics a la Conferència de Pau de París de 1919 per invalidar-lo, una posició que va enfurismar en gran mesura el govern italià. [41]

La zona marró i l'interès imperial
Vereté descriu com una disputa amb l'Imperi Otomà sobre la frontera oriental d'Egipte va acabar el 1906 quan les fronteres es van redibuixar al llarg de la línia Rafa-Aqaba i, posteriorment, el temor d'un atac a Egipte va conduir a una major importància estratègica de "l'interior del Sinaí, l'oest i l'est de Palestina almenys fins a la línia Acre-Dar'a". [43]

Palestina va ser discutida entre diversos membres del Servei Civil Britànic. Lord Kitchener,el recentment nomenat Secretari d'Estat per a la Guerra havia estat retirat del seu càrrec com a cònsol general a Egipte; el seu secretari Oswald FitzGerald va discutir l'assumpte amb Ronald Storrs,el secretari oriental al Caire, que va escriure el 28 de desembre de 1914: "la inclusió d'una part de Palestina al Protectorat egipci [amb Jerusalem com a ciutat lliure podria ser] una possible solució ... [Això faria] Infiltració jueva a Palestina... menys evidents i molestes per a les susceptibilitats dels musulmans i fins i tot certs elements en el món cristià"[44]

Després de l'acord de Constantinoble, els francesos es van acostar als britànics per intentar resoldre la seva mútua desiderata i els britànics, el 8 d'abril de 1915, van crear el Comitè De Bunsen per considerar les opcions britàniques. El sionisme no va ser considerat per l'informe del Comitè, presentat el juny de 1915,[46] que concloïa que, en cas departició o zones d'influència, hi hauria d'haver una esfera d'influència britànica que inclogués Palestina mentre acceptava que hi havia interessos francesos i russos rellevants, així com islàmics a Jerusalem i els Llocs Sants. [48]

Mark Sykes va ser enviat per instruccions de l'Oficina de Guerra a principis de juny per discutir les conclusions del Comitè amb les autoritats britàniques al Pròxim i Mitjà Orient i al mateix temps per estudiar la situació sobre el terreny.

Va anar a Atenes, Gal·lípoli, Sofia, El Caire, Aden, El Caire per segona vegada i després a l'Índia tornant a Bàssora al setembre i una tercera vegada al Caire al novembre (on va ser informat de la correspondència McMahon-Hussein) abans de tornar a casa el 8 de desembre i finalment lliurar el seu informe al Comitè de Guerra el 16 de desembre. [49]

Aspectes econòmics
Més informació: Ferrocarril Berlín-Bagdad i Acord del Petroli de San Remo

En la seva introducció a un Simposi de 2016 sobre el tema de Sykes-Picot, el professor de dret Anghie assenyala que gran part de l'acord es dóna a "acords comercials i comercials, a l'accés als ports i a la construcció de ferrocarrils". [50]

Loevy fa un punt similar pel que fa a les seccions 4 a 8 de l'acord i es refereix a la pràctica britànica i francesa del "desenvolupament colonial otomà com a insiders" i que aquesta experiència va actuar com un full de ruta per a les negociacions posteriors en temps de guerra. [51] mentre Khalidi encén les negociacions de Gran Bretanya i França el 1913 i 1914 pel que fa al ferrocarril Homs-Bagdadjuntament amb els seus acords amb Alemanya en altres regions, estableixen "una base clara" per a les seves esferes d'influència posteriors en virtut de l'acord. [52]

En la seva tesi doctoral, Gibson analitza el paper jugat pel petroli en el pensament estratègic britànic en aquell moment i esmenta el vilayet de Mossul com el camp petrolier potencial més gran i l'acord de França el 1918 per acordar la seva inclusió en el Mandat de l'Iraq (l'Acord de Clemenceau Lloyd George) a canvi d'"una part del petroli i el suport britànic en altres llocs". [53]

L'acord a la pràctica
Síria, Palestina i els àrabs

Zones d'influència i control francès i britànic proposades en l'Acord Sykes-Picot el 1916

Govern d'Asquith (1916)
La carta de Hussein del 18 de febrer de 1916 apel·lava a McMahon per 50.000 lliures esterlines en or més armes, municions i menjar afirmant que Feisal esperava l'arribada de "no menys de 100.000 persones" per a la revolta planejada i la resposta de McMahon del 10 de març de 1916 va confirmar l'acord britànic a les sol·licituds i va concloure les deu cartes de la correspondència. A l'abril i maig, hi va haver discussions iniciades per Sykes sobre els mèrits d'una reunió per incloure Picot i els àrabs per mallar la desiderata d'ambdues parts. Al mateix temps, la logística en relació amb la revolta promesa s'estava tractant i hi havia un nivell creixent d'impaciència perquè Hussein fes una acció. Finalment, a finals d'abril, McMahon va ser advertit dels termes de Sykes-Picot i ell i Grey van acordar que aquests no serien revelats als àrabs. [54]:57–60

La revolta àrab va ser iniciada oficialment per Hussein a la Meca el 10 de juny de 1916, encara que els seus fills Ali i Faisal ja havien iniciat operacions a Medina a partir del 5 de juny. [56] El moment havia estat avançat per Hussein i, segons ElCaire,[57] "Ni ell ni nosaltres estàvem en absolut preparats a principis de juny de 1916, i va ser només amb la major dificultat que un mínim d'assistència suficient en material podia ser raspat junts per assegurar l'èxit inicial."

El coronel Edouard Brémond va ser enviat a Aràbia el setembre de 1916 com a cap de la missió militar francesa als àrabs. Segons el Caire, Brémond tenia la intenció de contenir la revolta perquè els àrabs no amenacessin de cap manera els interessos francesos a Síria. Aquestes preocupacions no es van prendre a Londres, la cooperació britànica-francesa es va considerar primordial i El Caire ho va prendre conscient. (Wingate va ser informat a finals de novembre que "semblaria desitjable impressionar als seus subordinats la necessitat de la cooperació més lleial amb els francesos a qui el govern de Sa Majestat no sospita de dissenys ulteriors en el Hijaz.") [58]

A mesura que el 1916 s'acostava a la seva fi, el govern asquith, que havia estat sota una pressió i crítiques creixents principalment a causa de la seva conducta de la guerra, va donar pas el 6 de desembre a David Lloyd George, que havia estat crític amb l'esforç de guerra i havia succeït Kitchener com a Secretari d'Estat per a la Guerra després de la seva prematura mort al juny. Lloyd George havia volgut fer de la destrucció de l'Imperi Otomà un important objectiu de

guerra britànic, i dos dies després de prendre possessió del càrrec li va dir a Robertson que volia una gran victòria, preferiblement la captura de Jerusalem,per impressionar l'opinió pública britànica. [59]119–120 L'EEF estava, en aquell moment, en mode defensiu en una línia a la vora oriental del Sinaí a El Arish i a 25 milles de les fronteres de la Palestina otomana. Lloyd George "immediatament" va consultar al seu gabinet de guerra sobre una "nova campanya a Palestina quan El Arish havia estat assegurat". La pressió de Lloyd George (sobre les reserves del Cap de l'Estat Major General)va donar lloc a la captura de Rafa i l'arribada de les forces britàniques a les fronteres de l'Imperi Otomà. 47–49

Lloyd George Government (1917)
Lloyd George va crear un nou petit gabinet de guerra format inicialment pels lords Curzon i Milner, Bonar Law, Arthur Henderson i ell mateix; Hankey es va convertir en el secretari amb Sykes, Ormsby-Gore i Amery com a assistents. Tot i que Arthur Balfour va substituir Grey com a secretari d'Afers Exteriors, la seva exclusió del Gabinet de Guerra i la posició activista dels seus membres van afeblir la seva influència sobre la política exterior. [60]

Els francesos van escollir Picot com a Alt Comissionat francès per al territori que aviat ocuparà Síria i Palestina. Els britànics van nomenar Sykes com a Cap Polític de la Força Expedicionària Egípcia. El 3 d'abril de 1917, Sykes es va reunir amb Lloyd George, Curzon i Hankey per rebre les seves instruccions en aquest sentit, és a dir, mantenir els francesos al costat mentre pressionava per una Palestina britànica. Primer Sykes a principis de maig i després Picot i Sykes junts van visitar el Hejaz més tard al maig per discutir l'acord amb Faisal i Hussein. [55]: 166 Hussein va ser persuadit d'acceptar una fórmula en el sentit que els francesos seguirien la mateixa política a Síria que els britànics a Bagdad; Ja que Hussein creia que Bagdad formaria part de l'Estat àrab, que finalment l'havia satisfet. Informes posteriors dels participants van expressar dubtes sobre la naturalesa precisa de les discussions i el grau en què Hussein havia estat realment informat sobre els termes de Sykes-Picot. [61]

La participació d'Itàlia en la guerra, governada pel Tractat de Londres,finalment va conduir a l'Acord de Saint-Jean-de-Maurienne a l'abril de 1917; en aquesta conferència, Lloyd George havia plantejat la qüestió d'un protectorat britànic de Palestina i la idea "havia estat molt fredament rebuda" pels francesos i els italians. El Gabinet de Guerra, revisant aquesta conferència el 25 d'abril, "inclinat a l'opinió que tard o d'hora l'Acord Sykes-Picot podria haver de ser reconsiderat ... De moment no s'haurien de prendre mesures en aquest sentit". [62]

Entre les reunions amb Hussein, Sykes havia informat Londres que "com més aviat es retirés la missió militar francesa de Hedjaz millor" i llavors Lord Bertie va rebre instruccions de sol·licitar el mateix als francesos amb l'argument que la missió era hostil a la causa àrab i que "no pot deixar de perjudicar les relacions i la política aliades a l'Hedjaz i fins i tot pot afectar tot el futur de les relacions franceses amb els àrabs". Després de la resposta francesa a això, el 31 de maig de 1917, William Ormsby-Gore va escriure:

El govern britànic, en autoritzar les cartes enviades al rei Hussein abans de l'esclat de la revolta de Sir Henry McMahon, sembla plantejar un dubte sobre si les nostres promeses amb el rei Hussein com a cap de la nació àrab són coherents amb les intencions franceses de fer no només Síria sinó l'Alta Mesopotàmia un altre Tunísia. Si el nostre suport al rei Hussein i als altres líders àrabs d'origen i prestigi menys distingits significa qualsevol cosa significa que estem preparats per reconèixer la plena independència sobirana dels àrabs d'Aràbia i Síria. Sembla que és hora de familiaritzar el govern francès amb les nostres promeses detallades amb el rei Hussein, i deixar clar a aquest últim si ell o algú altre ha de ser el governant de Damasc, que és l'única capital possible per a un Estat àrab, que podria comandar l'obediència dels altres emirs àrabs. [63]

En un altre signe de descontentament britànic amb Sykes-Picot, a l'agost, Sykes va escriure un "Memoràndum sobre l'Acord d'Àsia Menor" que equivalia a defensar la seva renegociació, sinó que es deixés clar als francesos que "fan el bé, és a dir, que si no poden fer un esforç militar compatible amb la seva política haurien de modificar la seva política". Després de moltes discussions, Sykes va ser dirigit a concloure amb Picot un acord o suplement a Sykes-Picot ("Projet d'Arrangement") que cobria el "futur estatus de l'Hejaz i Aràbia" i això es va aconseguir a finals de setembre. No obstant això, a finals d'any, l'acord encara no havia estat ratificat pel govern francès. [65]

Mentrestant, la Declaració Balfour, juntament amb la seva possible reclamació a Palestina, es va emetre el 2 de novembre i els britànics van entrar a Jerusalem el 9 de desembre, amb Allenby a peu dos dies més tard acompanyat per representants dels destacaments francesos i italians.

Després de la divulgació pública (1917-18)

The Manchester Guardian,26 de novembre de 1917. Aquesta va ser la primera referència en anglès al que es va conèixer com l'Acord Sykes Picot.

Les reclamacions russes a l'Imperi Otomà van ser negades després de la Revolució Bolxevic i els bolxevics van publicar una còpia de l'Acord Sykes-Picot (així com altres tractats). Van revelar textos complets a Izvestia i Pravda el 23 de novembre de 1917; Posteriorment, The Manchester Guardian va imprimir els textos el 26 de novembre de 1917. Això va causar una gran vergonya als aliats i una creixent desconfiança entre ells i els àrabs. A principis d'abril, els sionistes havien confirmat els detalls de l'Acord amb el govern britànic. [67]

El president dels Estats Units, Woodrow Wilson, havia rebutjat tots els acords secrets entre els aliats i havia promogut la diplomàcia oberta, així com idees sobre l'autodeterminació. El 22 de novembre de 1917, Lev Trotski va dirigir una nota als ambaixadors de Petrograd "contenint propostes per a una treva i una pau democràtica sense annexió i sense indemnitzacions, basades en el principi de la independència de les nacions, i del seu dret a determinar la naturalesa del seu propi desenvolupament". Les negociacions de pau amb l'Aliança Quàdruple -Alemanya, Àustria-Hongria, Bulgària i Turquia- van començar a Brest-Litovsk un mes més tard. En nom de la Quàdruple Aliança, el comte Czernin,va respondre el 25 de desembre que la "qüestió de lleialtat d'Estat als grups nacionals que no tenen independència de l'Estat" ha de ser resolta per "tots els Estats amb els seus pobles independentment de manera constitucional", i que "el dret de les minories constitueix un component essencial del dret constitucional dels pobles a l'autodeterminació". [69]

Al seu torn, Lloyd George va pronunciar un discurs sobre objectius de guerra el 5 de gener, incloent referències al dret d'autodeterminació i "consentiment dels governats", així com als tractats secrets i les circumstàncies canviants que els envoltaven. Tres dies més tard, Wilson va sospesar amb els seus Catorze Punts,el dotzè és que "les parts turques de l'actual Imperi Otomà haurien d'assegurar-se una sobirania segura, però a les altres nacionalitats que ara estan sota domini turc se'ls hauria d'assegurar una indubtable seguretat de la vida i una oportunitat absolutament indubtable de desenvolupament autònom".

El 23 de desembre de 1917, Sykes (que havia estat enviat a França a mitjans de desembre per veure què passava amb el Projet d'Arrangement) i un representant del Ministeri d'Afers Exteriors francès havien pronunciat discursos públics al "Comitè Central Sirià" a París sobre els elements no turcs de l'Imperi Otomà, inclosa Jerusalem alliberada. Sykes havia declarat que el fet aconseguit de la independència del Hejaz feia gairebé impossible que es rebutgés una autonomia efectiva i real a Síria. No obstant això, les actes també registren que els àrabs sirians a Egipte no estaven contents amb els esdeveniments i no tenien una declaració més clara i menys ambigua pel que fa al futur de Síria i Mesopotàmia, llavors els aliats i el rei de l'Hedjaz perdrien molt suport àrab. [73]

Sykes va ser l'autor del Missatge Hogarth un missatge secret de gener de 1918 a Hussein després de la seva sol·licitud d'una explicació de la Declaració Balfour i la Carta Bassett era una carta (també secreta) datada el 8 de febrer de 1918 del govern britànic a Hussein després de la seva sol·licitud d'una explicació de l'Acord Sykes-Picot.

El fracàs del Projet d'Arrangement va reflectir malament sykes i després dels dubtes sobre les seves explicacions de Sykes-Picot a Hussein l'any anterior, va afeblir la seva credibilitat en els assumptes de l'Orient Mitjà al llarg de 1918. Tot i així (a petició pròpia, ara assessor interí d'Afers Àrabs i Palestins al Foreign Office) va continuar les seves crítiques a Sykes-Picot, minant el 16 de febrer que "l'Acord anglo-francès de 1916 pel que fa a Àsia Menor hauria de ser reconsiderat" i després el 3 de març, escrivint a Clayton, "les estipulacions pel que fa a les zones vermelles i blaves només es poden considerar molt contràries a l'esperit de cada discurs ministerial que s'ha fet durant els últims tres mesos".

El 28 de març de 1918 es va celebrar la primera reunió del recentment format Comitè Oriental, presidida per Curzon. [d]

Al maig, Clayton va dir a Balfour que Picot havia, en resposta a un suggeriment que l'acord era discutit, "va permetre que es requereixi una revisió considerable en vista dels canvis que s'havien produït en la situació des que es va elaborar l'acord", però no obstant això va considerar que "l'acord es manté, en qualsevol cas principi".

Els britànics van emetre la Declaració als Set el 16 de juny, el primer pronunciament britànic als àrabs que avançava el principi d'autodeterminació nacional. [74]

El 30 de setembre de 1918, els partidaris de la revolta àrab a Damasc van declarar un govern lleial al Sharif de la Meca.

Havia estat declarat rei dels àrabs per un grapat de líders religiosos i altres notables a la Meca. [75]

Els exèrcits àrab i britànic van entrar a Damasc l'1 d'octubre de 1918, i el 3 d'octubre de 1918 Ali Rida al-Rikabi va ser nomenat Governador Militar de l'Administració del Territori Enemic Ocupat a l'Est. Faisal va entrar a Damasc el 4 d'octubre i va nomenar Rikabi Cap del Consell de Directors (és a dir, primer ministre) de Síria.

El 5 d'octubre, amb el permís del general Allenby, Faisal va anunciar l'establiment d'un govern constitucional àrab totalment i absolutament independent. Faisal va anunciar que seria un govern àrab basat en la justícia i la igualtat per a tots els àrabs, independentment de la religió. [79]

La Declaració Anglo-Francesa de novembre de 1918 va prometre que Gran Bretanya i França "ajudarien en l'establiment de governs i administracions indígenes a Síria i Mesopotàmia" mitjançant la "creació de governs i administracions nacionals que deriven la seva autoritat del lliure exercici de la iniciativa i l'elecció de les poblacions indígenes". Els francesos havien acceptat a contracor emetre la declaració davant la insistència dels britànics. Les actes d'una reunió del Gabinet de Guerra britànic revelen que els britànics havien citat les lleis de conquesta i ocupació militar per evitar compartir l'administració amb els francesos sota un règim civil. Els britànics van subratllar que els termes de la declaració anglo-francesa havien substituït l'Acord Sykes-Picot per tal de justificar noves negociacions sobre l'assignació dels territoris de Síria, Mesopotàmia i Palestina. [80]

George Curzon va dir que les grans potències encara estaven compromeses amb l'acord Règlement Organique, que es referia a la governança i la no intervenció en els assumptes de les comunitats maronita, cristiana ortodoxa, drusa i musulmana, pel que fa al Vilayet de Beirut de juny de 1861 i setembre de 1864, i va afegir que els drets concedits a França en el que avui és la Síria moderna i parts de Turquia sota Sykes-Picot eren incompatibles amb d'aquest acord. [81]

Modificació de Mossul i Palestina
Vegeu també: Acord Clemenceau-Lloyd George de 1918 (Orient Mitjà)

Mossul Vilayet el 1892

El 30 d'octubre, l'Imperi Otomà havia signat l'Armistici de Mudros. El 2 de novembre, els britànics van ocupar el Vilayetde Mossul,que va conduir a la disputa territorial coneguda com la Qüestió de Mossul.

A l'ambaixada francesa a Londres el diumenge 1 de desembre, David Lloyd George i Clemenceau van tenir una reunió privada i indocumentada on aquest últim va lliurar els drets francesos a Mossul (la ciutat de Mossul i el Sud al PetitZab)[83] i a Palestina que havia estat donada per l'Acord Sykes-Picot. [e] Tot i que Lloyd George i altres han suggerit que no es va donar res a canvi, segons Ian Rutledge i James Barr,Lloyd George va prometre almenys un o fins i tot tot el suport a les reclamacions franceses sobre el Ruhr, que quan comencés la producció de petroli a Mossul, França rebria una part i que l'obligació Sykes-Picot es mantindria pel que fa a Síria. [85]

Conferència de Pau de París (1919-20)

Memoràndum del Foreign Office britànic de 1919[88]

Mapa de 1923 de Ray Stannard Baker,que va ser secretari de premsa de Woodrow Wilsondurant la Conferència de Pau de París

Mapes dels tractats secrets en temps de guerra pel que fa a la partició de l'Imperi Otomà

El Comitè Oriental es va reunir nou vegades al novembre i desembre per redactar un conjunt de resolucions sobre la política britànica en benefici dels negociadors. [89]

El 21 d'octubre, el Gabinet de Guerra va demanar a Smuts que preparés l'informe de pau en forma de resum i va demanar a Erle Richards que durés a terme aquesta tasca resultant en un "memoràndum P" per al seu ús pels delegats de la Conferència de Pau. [90] Les conclusions del Comitè Oriental a la pàgina 4 del memoràndum P incloïen com a objectius la cancel·lació de Sykes-Picot i el suport als àrabs en la seva reclamació d'un estat amb capital a Damasc (en línia amb la correspondència McMahon-Hussein). [92]

A la Conferència de Pau, que es va inaugurar oficialment el 18 de gener, els Quatre Grans (inicialment, un "Consell dels Deu" format per dos delegats cadascun de Gran Bretanya, França, els Estats Units, Itàlia i Japó) van acordar, el 30 de gener, els contorns d'un sistema de mandat (inclosos tres nivells de mandat) que més tard es convertiria en l'article 22 del Pacte de la Lliga. Els Quatre Grans decidirien més tard quines comunitats, en quines condicions i quines obligatòries.

Minuts preses durant una reunió dels Quatre Grans celebrada a París el 20 de març de 1919 i a la qual van assistir Woodrow Wilson, Georges Clemenceau, Vittorio Emanuele Orlando, així com Lloyd George i Arthur Balfour,[93] van explicar els punts de vista britànics i francesos sobre l'acord. Va ser el primer tema plantejat durant la discussió sobre Síria i Turquia, i va formar el focus de totes les discussions a partir de llavors.

Pichon comentava que mostrava la posició desinteressada d'ambdós governs pel que fa als àrabs i Lloyd George que era "més important que tots els vells acords". Pichon va esmentar un esquema proposat d'acord del 15 de febrer basat en l'acord privat assolit entre Clemenceau i Lloyd George el desembre anterior. [94] (Segons Lieshout, just abans que Faisal fes la seva presentació a la conferència el dia 6, Clemenceau va lliurar a Lloyd George una proposta que sembla cobrir el mateix tema; Lieshout ha accedit a materials britànics relacionats data del dia 6, mentre que la data de l'acta no està prevista. [95])

En les discussions posteriors, França va apostar la seva reclamació sobre Síria (i el seu mandat) mentre que els britànics van tractar de tallar les zones àrabs de les zones A i B argumentant que França havia acceptat implícitament aquest acord, tot i que eren els britànics els que havien entrat en l'acord amb els àrabs. [96]

Wilson va intervenir i va subratllar el principi de consentiment dels governats, ja fos Síria o Mesopotàmia, que pensava que els problemes implicaven la pau del món i no eren necessàriament només una qüestió entre França i Gran Bretanya. Va suggerir que es formés una Comissió Inter-Aliada i enviada per esbrinar els desitjos dels habitants locals de la regió. La discussió va concloure amb Wilson acceptant redactar uns Termes de Referència a la Comissió. [97]

El 21 d'abril, Faisal va marxar cap a l'Est. Abans de marxar, el 17 d'abril Clemenceau va enviar un esborrany de carta, en el qual el govern francès declarava que reconeixien "el dret de Síria a la independència en forma d'una federació de governs autònoms d'acord amb les tradicions i desitjos de les poblacions", i afirmava que Faisal havia reconegut "que França és el poder qualificat per prestar a Síria l'assistència de diversos assessors necessaris per introduir l'ordre i realitzar els progressos exigits per les poblacions sirianes" i el 20 d'abril, Faisal va assegurar a Clemenceau que havia quedat "profundament impressionat per l'amabilitat desinteressada de les vostres declaracions mentre estava a París, i us ha d'agrair que hagi estat el primer a suggerir l'enviament de la Comissió inter-aliada, que marxarà aviat cap a l'Est per determinar els desitjos dels pobles locals pel que fa a la futura organització del seu país. Estic segur que el poble de

Síria sabrà mostrar-vos el seu agraïment". (98]

Mentrestant, a finals de maig, l'enfrontament entre els francesos i els britànics pel que fa a la disposició de les forces va continuar, els francesos van continuar pressionant per a la substitució de les tropes britàniques per les tropes franceses a Síria enmig d'arguments sobre els límits geogràfics precisos de la mateixa i, en general, la relació patida; després de la reunió del 21, Lloyd George havia escrit a Clemenceau i cancel·lat l'Acord del Petroli de Llarga-Bérenger (una versió revisada del qual s'havia acordat a finals d'abril) afirmant no haver sabut res sobre això i no volia que es convertís en un problema, mentre que Clemenceau va afirmar que no havia estat objecte de cap argument. També hi va haver discussions sobre què s'havia acordat o no exactament en la reunió privada entre Clemenceau i Lloyd George el desembre anterior. [99]

Al juny de 1919, la Comissió King-Crane nord-americana va arribar a Síria per investigar l'opinió pública local sobre el futur del país. Després de moltes vicissituds, "sumit en la confusió i laintriga"[101] "Lloyd George tenia segones reflexions...", elsfrancesos i els britànics s'havien negat a participar-hi. [103]

El Congrés Nacional Sirià havia estat convocat al maig de 1919 per considerar el futur de la Gran Síria i presentar punts de vista àrabs continguts en una resolució del 2 dejuliol[104] a la Comissió King-Crane.

El tractat de pau amb Alemanya es va signar el 28 de juny i amb la sortida de Wilson i Lloyd George de París, el resultat va ser que la qüestió entre Turquia i Síria es va posar en suspens. [105]

El 15 de setembre, els britànics van lliurar un Aide Memoire (que havia estat discutit en privat dos dies abans entre Lloyd George i Clemenceau[106]) pel qual els britànics retirarien les seves tropes a Palestina i Mesopotàmia i lliurarien Damasc, Homs, Hama i Alep a les forces de Faisal. Mentre acceptava la retirada, Clemenceau va continuar insistint en l'acord Sykes-Picot com a base per a totes les discussions. [107]

El 18 de setembre, Faisal va arribar a Londres i l'endemà i el dia 23 va tenir llargues reunions amb Lloyd George, que va explicar la posició de l'ajudant Memoire i la posició britànica. Lloyd George va explicar que estava "en la posició d'un home que havia heretat dos conjunts de compromisos, els del rei Hussein i els dels francesos", Faisal va assenyalar que l'acord "semblava basar-se en l'acord de 1916 entre els britànics i els francesos". Clemenceau, responent pel que fa a l'Aide Memoire, es va negar a moure's a Síria i va dir que l'assumpte s'hauria de deixar perquè els francesos manegessin directament amb Faisal.

Faisal va arribar a París el 20 d'octubre i, finalment, el 6 de gener de 1920 Faisal va acceptar un mandat francès "per a tota Síria", mentre que França a canvi va consentir "la formació d'un estat àrab que inclogués Damasc, Homs, Hama i Alep, i que havia de ser administrat per l'emir amb l'ajuda d'assessors francesos" (va reconèixer "el dret dels sirians a unir-se per governar-se a si mateixos com a nació independent". Mentrestant, les forces britàniques es van retirar de Damasc el 26 de novembre.

Faisal va tornar a Damasc el 16 de gener i Millerand va prendre el relleu de Clemenceau el 20. Una reunió del Congrés Nacional sirià a Damasc va declarar l'estat independent de Síria el 8 de març de 1920. El nou estat tenia la intenció d'incloure parts de Síria, Palestina i el nord de Mesopotàmia. Faisal va ser declarat cap d'Estat. Al mateix temps, el príncep Zeid, germà de Faisal, va ser declarat regent de Mesopotàmia.

A l'abril de 1920, la Conferència de San Remo va lliurar mandats de classe A sobre Síria a França, i l'Iraq i Palestina a Gran Bretanya. La mateixa conferència va ratificar un acord petrolier assolit en una conferència de Londres el 12 de febrer, basat en una versió lleugerament diferent de l'acord de Long Berenger que es va començar a fer a Londres el 21 de desembre.

França havia decidit governar Síria directament, i va prendre mesures per fer complir el Mandat Francès de Síria abans que els termes haguessin estat acceptats pel Consell de la Societat de Nacions. Els francesos van emetre un ultimàtum i van intervenir militarment a la batalla de Maysalun el juny de 1920. Van deposar el govern àrab indígena i van treure el rei Faisal de Damasc a l'agost de 1920. Gran Bretanya també va nomenar un Alt Comissionat i va establir el seu propi règim obligatori a Palestina, sense obtenir prèviament l'aprovació del Consell de la Societat de Nacions, ni obtenir la cessió formal del territori de l'antic sobirà, Turquia.

L'Iraq i el golf Pèrsic

Aquesta secció no cita cap font. Ajudeu a millorar aquesta secció afegint cites a fonts fiables. El material no subcontractat pot ser desafiat i eliminat. (Maig de 2020) (Obteniu informació sobre com i quan voleu suprimir aquest missatge de plantilla)

Al novembre de 1914, els britànics havien ocupat Bàssora. Segons l'informe del Comitè de Bunsen,els interessos britànics a Mesopotàmia es van definir per la necessitat de protegir el flanc occidental de l'Índia i protegir els interessos comercials, inclòs el petroli. Els britànics també es van preocupar pel ferrocarril Berlín-Bagdad. Encara que mai va ser ratificat, els britànics també havien inicialitzat la Convenció Anglo-Otomana de 1913.

Com a part de la campanya de Mesopotàmic,l'11 de març de 1917, els britànics van entrar a Bagdad, l'Armistici de Mudros va ser signat el 30 d'octubre de 1918, tot i que els britànics van continuar el seu avanç, entrant a Mossul el 2 de novembre.

Després de l'atorgament del Mandat Britànic de Mesopotàmia a San Remo, els britànics es van enfrontar a una revolta iraquiana contra els britànics de juliol a febrer de 1921, així com a una revolta kurda al nord de l'Iraq. Després de la Conferència del Caire es va decidir que Faisal s'instal·lés com a governant a l'Iraq obligatori.

Kurds i assiris

Aquesta secció necessita cites addicionals per a la verificació. Si us plau, ajudeu a millorar aquest article afegint cites a fonts fiables. El material no subcontractat pot ser desafiat i eliminat. Troba fonts: "Acord Sykes-Picot" – notícies · diaris · llibres · erudit · JSTOR (Maig 2020) (Aprendre com i quan eliminar aquest missatge de plantilla)

"Mapa de Maunsell", mapa etnogràfic del govern britànic abans de la Primera Guerra Mundial de la zona coberta per l'acord

Com es va emetre originalment, Sykes-Picot va assignar part del Kurdistan del Nord i una part substancial del vilayet de Mossul, inclosa la ciutat de Mossul a França a la zona B, Rússia va obtenir Bitlis i Van al Kurdistan del Nord (el contemplat Estat àrab incloïa kurds en el seu límit oriental dividit entre les zones A i B). Bowman diu que hi havia al voltant de 2,5 milions de kurds a Turquia, principalment a la regió de muntanya anomenada Kurdistan. [109]

?erif Paixà conegut com Sharif Paixà va presentar un "Memoràndum sobre les reclamacions del poble kurd" a la Conferència de Pau de París el 1919 i l'informe suprimit de la Comissió Rei-Grua també va recomanar una forma d'autonomia en "l'àrea geogràfica natural que es troba entre l'Armènia proposada al nord i Mesopotàmia al sud, amb la divisió entre l'Eufrates i el Tigris com a frontera occidental, i la frontera persa com a frontera oriental".

Els russos van renunciar a les reclamacions territorials després de la revolució bolxevic i a la conferència de San Remo,els francesos van rebre el Mandat Francès de Síria i els anglesos el Mandat Britànic de Mesopotàmia. El tractat subsegüent de Sèvres potencialment preveia un territori kurd subjecte a un referèndum i una sanció de la Societat de Nacions dins d'un any del tractat. No obstant això, la Guerra d'Independència turca va portar al tractat a ser reemplaçat pel Tractat de Lausana en el qual no hi havia cap disposició per a un Estat kurd.

El resultat final va ser que els kurds, juntament amb els seus veïns assiris, estaven dividits entre Turquia, l'Iraq, Síria i l'Iran.

Promeses i conseqüències contradictoris
Article principal: Correspondència McMahon-Hussein

Moltes fonts sostenen que Sykes-Picot va entrar en conflicte amb la Correspondència Hussein-McMahon de 1915-1916 i que la publicació de l'acord al novembre de 1917 va provocar la dimissió de Sir Henry McMahon. Hi havia diversos punts de diferència, el més evident era l'Iraq situat a la zona vermella britànica i menys òbviament, la idea que els assessors britànics i francesos tindrien el control de la zona designada com a estat àrab. Finalment, mentre que la correspondència no feia cap menció a Palestina, Haifa i Acre havien de ser britànics i la zona marró (una Palestina reduïda) internacionalitzada. [111]

Política moderna
Abans del centenari de Sykes-Picot el 2016, es va generar un gran interès entre els mitjans de comunicació[112] il'acadèmia [113] sobre els efectes a llarg termini de l'acord. L'acord és freqüentment citat per haver creat fronteres "artificials" a l'Orient Mitjà, "sense tenir en compte les característiques ètniques o sectàries, que ha donat lloc a un conflicte interminable". [114] Es discuteix fins a quin punt Sykes-Picot va donar forma a les fronteres de l'Orient Mitjà modern. [116]

L'Estat Islàmic de l'Iraq i el Llevant (ISIL) va afirmar que un dels objectius de la seva insurgència és revertir els efectes de l'Acord Sykes-Picot amb el propòsit de construir un Estat Islàmic unit. "Aquestano és la primera frontera que trencarem, trencarem altres fronteres", va advertir un gihadista de l'ISIL en un vídeo titulat End of Sykes-Picot. [117] L'antic líder de l'ISIL, Abu Bakr al-Baghdadi,en un discurs de juliol de 2014 a la Gran Mesquita d'al-Nuri a Mossul,va prometre que "aquest beneït avanç no s'aturarà fins que arribem a l'últim clau en el taüt de la conspiració Sykes-Picot". L'exprimer ministre francès Dominique de Villepin va presentar una anàlisi geopolítica similar en una contribució editorial per al diari francès Le Monde. [122]

Vegeu també

Tractat anglo-iraquià de 1922
Línia Durand
Mandat per a Palestina, Mandat per a Síria i el Líban i Mandat per a Mesopotàmia
Lluita per l'Àfrica
Tractat de Kars

Notes

^ El 12 de gener de 1916, un memoràndum comentant un esborrany de l'acord, William Reginald Hall, director britànic d'Intel·ligència Naval, va criticar l'acord proposat sobre la base que "els jueus tenen un fort material, i un fort interès polític, en el futur del país" i que "a la zona de Brown la qüestió del sionisme, i també del control britànic de tots els ferrocarrils palestins, en interès d'Egipte, han de ser considerats". [32]

^ Aquestes onze cartes, començant amb la carta del 26 d'abril de Sazonov a Paléologue i acabant amb la carta de Grey del 23 d'octubre a Benckendorff, van ser compilades en un memoràndum difós al Gabinet de Guerra britànic a l'abril de 1917.
^ Aquesta organització, formada a França el 1917, va fer més tard una presentació a la conferència de pau de París reclamant representar Síria i amb una posició oposada a la de Faisal. Més tard es va saber que el seu president, Shukri Ghanim, havia passat els 35 anys anteriors a França. [70]
^ Es va formar a partir de la fusió al març del Comitè de l'Orient Mitjà (anteriorment el Comitè d'Administració de Mesopotàmia) amb el Comitè del Foreign Office sobre Rússia i el Comitè Interdepartamental de Pèrsia.
^ Ray Stannard Baker va descriure aquest "acord" com un tractatsecret[84]

Referències

^ Wells, John C. (2008). Diccionari de pronunciació de Longman (3a ed.). Longman. Isbn 978-1-4058-8118-0.
^ Fromkin, David (1989). Una pau per posar fi a tota pau: la caiguda de l'Imperi Otomà i la creació de l'Orient Mitjà modern. Nueva York: Mussol. pàg. Isbn 978-0-8050-6884-9.
^ Martin Sicker (2001). Oriento Medio en el siglo XX. Grup editorial de Greenwood. p. 26. Isbn 978-0275968939. [Consulta: 4 juliol 2016–, via Google Books.
^ "Còpia arxivada" (PDF). Arxivat de l'original (PDF) el 27-03-2009. Consultat el 08-05-2009.CS1 maint: archived copy as title (link) p. 8.
^ Peter Mansfield, revista de l'Imperi Britànic, Time-Life Books, no 75, p. 2078
^ Eugene Rogan, La caiguda dels otomans, p.286
^ Acord Sykes-Picot - Arxiu de Documents de la Primera Guerra Mundial. wwi.lib.byu.edu. Arxivat de l'original el 26-04-2009. Consultat el 23-09-2009.
^ Jump up to:un b c d ? Alexander Mikaberidze (22 de juliol de 2011). Conflicte i conquesta en el món islàmic: una enciclopèdia històrica [2 volums]: Una enciclopèdia històrica. ABC-CLIO. pp. 861–. Isbn 978-1-59884-337-8.
^ Hawes, director James (21 d'octubre de 2003). Lawrence d'Aràbia: la batalla pel món àrab. Vídeo d'inici de PBS. Entrevista amb Kemal Abu Jaber, exministre d'Afers Exteriors de Jordània.
^ "Papers relacionats amb les relacions exteriors dels Estats Units, 1917, Suplement 2, La Guerra Mundial, Volum I". Oficina de l'Historiador.
^ Peter Mansfield,La revista De l'Imperi Britànic, nº 75, Time-Life Books, 1973[1]
^ "Síria i el Líban són sovint notícia". Arxivat de l'original el 2016-03-02. Consultat el 19-02-2016.
^ Castells fets de sorra: un segle d'espionatge i intervenció angloamericans Google Llibres
^ Orient Mitjà encara balancejant-se dels pactes de la Primera Guerra Mundial fets fa 100 anys Arxivat 2017-01-26 a la Wayback Machine Publicat a The Guardian,30 de desembre de 2015
^ "La guerra a dins". El Economista. 2016-05-14. Arxivat de l'original el 15-09-2017. Consultat el 15-09-2017.
^ "El llegat durador de Sykes i Picot".
^ "Sykes-Picot: El mapa que va generar un segle de ressentiment" Notícies de la BBC. 16 de maig de 2016.
^ Hurewitz 1979,pp. 16–21.
^ Ure, Pinar (25 d'abril de 2018). "Acord de Constantinoble" (PDF). Enciclopèdia Internacional de la Primera Guerra Mundial. Arxivat de l'original el 25 d'abril de 2018. [Consulta: 12 novembre 2020'.
^ Kedouri 2014, p. 3.
^ Kattan 2009, p. 101.
^ Huneidi 2001, p. 65.
^ Lieshout 2016, p. 103–104.
^ Una línia a la sorra, James Barr, Simon i Schuster, 2011 Ch.2
^ Jump up to:un b Sykes y Picot (1916). Qüestió àrab; Sykes and Georges-Picot, Memoràndum, no datat (conegut per altres fonts com 3 de gener de 1916), i Nicolson, carta de presentació, 5 de gener de 1916 (F.O. 371/2767/2522). Foreign Office del Regne Unit – via Viquitexts.
^ Jump up to:un b Lieshout 2016, p. 84.
^ Lieshout 2016, p. 94.
^ Resultat oficial de les negociacions del 21 de desembre de 1915; Acta de la segona reunió de negociació del 21 de desembre de 1915
^ Berdine 2018, p. 78-80.
^ Friedman 1992,p. 106.
^ Berdine 2018, p. 77-79.
^ Friedman 1992,p. 111.
^ Lieshout 2016, p. 100–102.

^ Desplatt, Juliette (16 de maig de 2016). "Dividir la pell de l'ós mentre l'ós encara és viu". Arxius Nacionals. Arxivat de l'original el 2017-08-06. [Consulta: 30 juny 2017'. Aquest contingut està disponible sota la Llicència de Govern Obert v3.0 Arxivat 2017-06-28 a wayback Machine. © drets d'autor de la Corona.
^ Acord Sykes-Picot (1916) Yale Law School, el projecte Avalon. Arxivat de l'original el 14/04/2016. [Consulta: 6 agost 2017'.
^ Friedman 1992,p. 56.
^ Hurewitz 1979,p. 60-61: "Mentrestant, al març de 1916 Sykes i Picot van procedir a Rússia per parlar amb Sazonov. El ministre d'Exteriors rus va declarar la voluntat del seu govern de donar suport als suggeriments de Gran Bretanya i França a canvi del seu suport a les reclamacions territorials russes al nord-est d'Anatòlia. A aquestes afirmacions, els dos aliats occidentals -França el 13/26 d'abril i Anglaterra el 23/10 de maig de 1916- van donar la seva sanció, encara que l'aclariment final no va tenir lloc fins al 23/10 d'octubre de 1916. Els governs de l'Entente van formalitzar l'entesa tripartida -comunament etiquetada com l'acord Sykes-Picot, encara que alternativament conegut en el Gabinet de Guerra britànic com l'Acord d'Àsia Menor- en un intercanvi d'onze cartes.
^ Jump up to:un b Hurewitz 1979,p. 94.
^ C.J. Lowe, i M.L. Dockrill, El miratge del poder: política exterior britànica 1914-22 (vol 2 1972) pp 223-27
^ Lieshout 2016, p. 205.
^ Tenint en compte aquests fets, més les circumstàncies que van envoltar la caiguda del govern rus i la seva retirada de la guerra a finals de 1917 i principis de 1918, és fàcil entendre per què Sonnino estava tan indignat, particularment als britànics, per la seva invocació de la clàusula de consentiment rus com a mitjà per invalidar l'acord de Sant Joan a la Conferència de Pau de 1919.
^ Vereté 1970, p. 50.
^ Bernard Lewis (15 d'abril de 2011). L'Islam en la història: idees, persones i esdeveniments a l'Orient Mitjà. Pista oberta. pp. 161-162. Isbn 978-0-8126-9757-5.
^ Geoffrey Lewis (31 de maig de 2009). Balfour i Weizmann: el sionista, el zelota i l'aparició d'Israel. A&C Negre. p. 96. Isbn 978-1-84725-040-7. P.R.O. 30/57/45, The Kitchener Papers, Storrs to Fitzgerald, 28 de desembre de 1914
^ Gordon Martel (15 d'abril de 2008). Company de la història internacional 1900-2001. John Wiley i els seus fills. pàg. Isbn 978-0-470-76629-3.
^ Una confiança trencada: Herbert Samuel, Sionisme i els palestins 1920-1925, Per Sahar Huneidi
^ Rose, N.A. (2013). Els sionistes gentils: un estudi en la diplomàcia anglosionista 1929-1939. Routledge. p. 264. 9781135158651 d'ISBN.
^ Hurewitz 1979,pàg.
^ Michael D. Berdine (30 de març de 2018). Redibuixant l'Orient Mitjà: Sir Mark Sykes, Imperialisme i l'Acord Sykes-Picot. Publicació de Bloomsbury. pp. 26–. Isbn 978-1-78673-406-8.
^ Antony T. Anghie (2016). "Introducció". Oxford Public International Law.
^ Karen Loevy (2017). "Ferrocarrils, ports i regadiu: el moment regional oblidat de l'Acord Sykes-Picot (esborrany) Facultat de Dret de la NYU.
^ Khalidi, Rashid I (1988). "La partició econòmica de les províncies àrabs de l'Imperi Otomà abans de la Primera Guerra Mundial". Revisió (Fernand Braudel Center). 11 (2): 251-264. 40241095 JSTOR.
^ Direcció: Martin William (2012). Estratègia britànica i petroli, 1914-1923 (PhD). Servei de Tesis de Glasgow. pp. 45–46. [Consulta: 25 abril 2019'.
^ Lieshout 2016, p. 108–112.
^ Jump up to:un b Isaiah Friedman, Palestina, una terra promesa dues vegades?: Els britànics, els àrabs i el sionisme, 1915-1920 (Transaction Publishers 2000), ISBN 1-56000-391-X
^ Els moviments àrabs a la Primera Guerra Mundial,Eliezer Tauber, Routledge, 2014 ISBN 9781135199784 pp. 80–81
^ Butlletí Àrab nº 52, 31 de maig de 1917, Hejaz, Un any de revolta, p.249
^ Lieshout 2016, p. 234–5.
^ Jump up to:un b Woodfin, E. (2012). Camp i combat al Front del Sinaí i Palestina: L'experiència del soldat de l'Imperi Britànic, 1916-1918. Springer. Isbn 978-1137264800.
^ "L'erosió de la influència del Foreign Office en la formulació de la política exterior, 1916-1918", Roberta M.Warman, The Historical Journal, CUP, Vol. 15, Nº 1, Març 1972, pp. 133-159
^ Lieshout 2016, p. 165.
^ Lieshout 2016, p. 281.
^ Arxius Nacionals del Regne Unit CAB/24/143, Eastern Report, Nº XVIII, 31 de maig de 1917
^ Fisher 1999,p. 423.
^ Lieshout 2016, p. 422.
^ "Còpia arxivada" (PDF). Arxivat de l'original (PDF) el 27-03-2009. Consultat el 08-05-2009.CS1 maint: archived copy as title (link) p. 9.
^ Lieshout 2016, p. 207.
^ Actes de la Conferència de Pau de Brest-Litovsk: les negociacions de pau entre Rússia i les Potències Centrals 21 de novembre de 1917-3 de març de 1918, pàgina 8. Oficina d'Impressió del Govern de Washington. 1918.

^ Conferència de Pau de Brest-Litovsk: les negociacions de pau entre Rússia i les Potències Centrals 21 de novembre de 1917-3 de març de 1918, pàgina 40. Oficina d'Impressió del Govern de Washington. 1918.
^ "Papers relacionats amb les relacions exteriors dels Estats Units, Conferència de Pau de París, 1919, Volum III - Oficina de l'Historiador".
^ L'aparició de l'Orient Mitjà en el sistema estatal modern, Eugene Rogan, capítol 2 p.48
^ Melhem, Edmond. "Figures maronites que abracen el "nacionalisme sirià". Cite journal requires (help|journal=)
^ Relacions Exteriors dels Estats Units, 1918 Arxivat 2017-10-07 a wayback machine. Suplement 1, Volum I de la Primera Guerra Mundial: La continuació i conclusió de la guerra — participació dels Estats Units, p. 243
^ París, Timothy J. (2003). Gran Bretanya, els haiximites i el govern àrab, 1920-1925: la solució sherifiana. Direcció: Frank Cass. p. 50. Isbn 978-0-7146-5451-5.
^ Jordan: Living in the Crossfire, Alan George, Zed Books, 2005, ISBN 1-84277-471-9, pàgina 6
^ William E. Watson (2003). Tricolor i Mitja Lluna: França i el món islàmic. Grup editorial de Greenwood. pp. 53–. Isbn 978-0-275-97470-1.
^ Eliezer Tauber (5 de març de 2014). Els moviments àrabs a la Primera Guerra Mundial. Routledge. pp. 240–. Isbn 978-1-135-19978-4.
^ Zeine N. Zeine. Lluita per la independència àrab: diplomàcia occidental i ascens i caiguda del regne de Faisal a Síria p.34. Llibres de caravanes. Delmar, Nova York. 1977.
^ Ali A. Allawi (11 de març de 2014). Faisal I de l'Iraq. Premsa de la Universitat de Yale. Pàg. Isbn 978-0-300-19936-9.
^ Vegeu Allenby i l'estratègia general a l'Orient Mitjà, 1917-1919,per Matthew Hughes, Taylor i Francis, 1999, ISBN 0-7146-4473-0, 113–118
^ CAB 27/24, E.C. 41 Actes del Comitè Oriental del Gabinet de Guerra, 5 de desembre de 1918
^ V.H. Rothwell: Mesopotàmia en els objectius de guerra britànics,a: The Historical Journal,Vol. 13, nº 2 (1970), pp. 273-294. Pàgina 291.
^ Fitzgerald, Edward Peter. "Les ambicions de França a l'Orient Mitjà, les negociacions Sykes-Picot i els camps petrolífers de Mossul". El Journal of Modern History 66.4 (1994): 717. 2125155 JSTOR
^ Ray Stannard Baker (1923). Woodrow Wilson i l'assentament mundial. Escrit a partir del seu material inèdit i personal. Londres Heinemann.
^ Ian Rutledge (1 de juny de 2015). Enemic de l'Eufrates: la batalla per l'Iraq entre 1914 i 1921. Saqi. pàg. Isbn 978-0-86356-767-4.
^ Ian Rutledge (1 de juny de 2015). Enemic de l'Eufrates: la batalla per l'Iraq entre 1914 i 1921. Saqi. pp. 313–. Isbn 978-0-86356-767-4.
^ James Barr (27 d'octubre de 2011). Una línia a la sorra: Gran Bretanya, França i la lluita que va donar forma a l'Orient Mitjà. Simon y Schuster. pp. 83–. Isbn 978-1-84983-903-7.
^ Conferència de pau: memoràndums de respecte a Síria, Aràbia i Palestina. Biblioteca Britànica. Arxivat de l'original el 31-05-2017. Consultat el 3-08-2017.
^ Goldstein, Erik (1987). "Objectius de pau britànics i la qüestió oriental: el Departament d'Intel·ligència Política i el Comitè Oriental, 1918". Estudios de Orient Mitjà. 23 (4): 419-436. 10.1080/00263208708700719. JSTOR 4283203.
^ Dockrill; Steiner (2010). El Ministeri d'Afers Estrangers a la Conferència de Pau de París de 1919. Historia Internacional. 2 (1): 58. doi:10.1080/07075332.1980.9640205.
^ Prott, Volker (2016). La política de la autodeterminación: reedició de territoris i identitats nacionals a Europa, 1917-1923. Premsa de la Universitat d'Oxford. p. 35. 9780191083549 d'ISBN.
^ Conferència de pau: memoràndums de Síria, Aràbia i Palestina, P.50, Síria. Biblioteca Britànica. Arxivat de l'original el 31-05-2017. [Consulta: 6 agost 2017'.
^ El Consell de Quatre: acta de les reunions del 20 de març al 24 de maig de 1919 Arxivat 2009-10-04 a la Wayback Machine,p. 1
^ Jump up to:un b El Consell de Quatre: acta de les reunions del 20 de març al 24 de maig de 1919 Arxivat 2017-08-07 a la Wayback Machine, p. 3
^ Lieshout 2016, p. 340 et seq.
^ "FRUS: Documents relatius a les relacions exteriors dels Estats Units, La Conferència de Pau de París de 1919: El Consell dels Quatre: actes de les reunions del 20 de març al 24 de maig de 1919". digicoll.library.wisc.edu. Arxivat de l'original el 2011-06-04. Consultat el 17-04-2009.
^ "FRUS: Documents relatius a les relacions exteriors dels Estats Units, La Conferència de Pau de París de 1919: El Consell dels Quatre: actes de les reunions del 20 de març al 24 de maig de 1919". digicoll.library.wisc.edu. Arxivat de l'original el 2017-08-07. Consultat el 07-08-2017.
^ Lieshout 2016, p. 353.
^ "FRUS: Documents relatius a les relacions exteriors dels Estats Units, La Conferència de Pau de París de 1919: El Consell dels Quatre: actes de les reunions del 20 de març al 24 de maig de 1919". digicoll.library.wisc.edu. Arxivat de l'original el 2017-08-08. Consultat el 08-08-2017.
^ "FRUS: Documents relatius a les relacions exteriors dels Estats Units, La Conferència de Pau de París de 1919: El Consell dels Quatre: actes de les reunions del 20 de març al 24 de maig de 1919". digicoll.library.wisc.edu. Arxivat de

l'original el 2017-08-08. Consultat el 08-08-2017.
^ Allawi, Ali A. (11 de març de 2014), Faisal I de l'Iraq, Yale University Press, p. 213, ISBN 978-0-300-12732-4
^ Lieshout 2016, p. 352.
^ "FRUS: Documents relatius a les relacions exteriors dels Estats Units, La Conferència de Pau de París de 1919: El Consell dels Quatre: actes de les reunions del 24 de maig al 28 de juny de 1919". digicoll.library.wisc.edu. Arxivat de l'original el 2017-08-08. Consultat el 08-08-2017.
^ Hurewitz, J.C. (1979). Resolucions del Congrés General sirià: Síria, 2 de juliol de 1919. Orient Mitjà i Nord d'Àfrica en la política mundial: un registre documental. New Haven: Yale University Press. pp. 180-182. [Consulta: 8 agost 2017–via Bronx Community College,Modern World History Reader. ... Va decidir presentar el següent com a definició de les aspiracions de les persones que ens han escollit per presentar-les davant la secció nord-americana de la Comissió Inter-Aliada.
^ "FRUS: Documents relatius a les relacions exteriors dels Estats Units, La Conferència de Pau de París de 1919: El Consell de Caps de Delegacions: actes de reunions de l'1 de juliol al 28 d'agost de 1919". digicoll.library.wisc.edu. Arxivat de l'original el 2017-08-08. Consultat el 08-08-2017.
^ Lieshout 2016, p. 374.
^ "Notes d'una reunió dels caps de delegacions de les cinc grans potències, París, 15 de setembre de 1919". Arxivat de l'original el 2017-08-09. [Consulta: 8 agost 2017'.
^ Gran Bretanya, els haiximites i el domini àrab, 1920-1925,per Timothy J. Paris, Routledge, 2003, ISBN 0-7146-5451-5, pàgina 69
^ Bowman, Isaïes (1921). El nuevo mundo: problemas en la geografía política. Nueva York: World Book Company. p. 445.
^ Veure CAB 24/271, Paper cabinet 203(37)
^ Yapp, Malcolm (1987). La creació del Pròxim Orient Modern entre 1792 i 1923. Harlow, Anglaterra: Longman. p. 281–2. Isbn 978-0-582-49380-3.
^ Aquesta cobertura inclou Osman, T. (2013)"Per què les línies frontereres dibuixades amb un governant a la Primera Guerra Mundial encara sacsegen l'Orient Mitjà Arxivat 2018-08-02 a la Wayback Machine"; Wright, R. (2016)"Com la maledicció de Sykes-Picot encara persegueix l'Orient Mitjà" Arxivat 2016-10-19 a la Wayback Machine; i Anderson, S. (2016)"Terres fracturades: Com es va separar el món àrab Arxivat 2017-03-07 a la Wayback Machine"
^ Vegeu, per exemple, conferències acadèmiques organitzades per la Universitat de St. John de York Archived 2016-11-07 a wayback machine,el Jerusalem Center for Public Affairs Archived 2016-11-07 a wayback Machine,i simposi de la Societat Americana de Dret Internacional Arxivat 2016-11-07 a la Wayback Machine.
^ Ibrahim, S.E. "Islam y perspectivas de la democracia en el Orient Medio" (PDF). Centro de Estudios Estratégicos y Internacionales. Arxivat de l'original (PDF) el 14 de juny de 2010. [Consulta: 6 novembre 2016'.
^ Bali, A. Estats "Sykes-Picot i artificials". Revista Americana de Dret Internacional. 110 (3).
^ Pursley, Sara (2 de juny de 2015). "Líniesdibuixades en un mapa buit": les fronteres de l'Iraq i la llegenda de l'Estat artificial. Jadaliyya. Institut d'Estudis Àrabs. Arxivat de l'original el 28-10-2016.
^ Jump up to:un b Marca Tran; Mateu Teixidor (2014-06-30). "L'Estat Islàmic anuncia el califat islàmic a la zona a cavall entre l'Iraq i Síria" El guardià. Arxivat de l'original el 01-07-2014. Consultat el 3 d'ara(2019)....
^ "Mireu aquest combatent de parla anglesa de l'ISIS explicar com un mapa colonial de 98 anys va crear el conflicte d'avui". La notícies diàries. 2014-02-07. Arxivat de l'original el 14-07-2014. Consultat el 03-07-2014.
^ David L. Phillips. "Els extremistes a l'Iraq necessiten una lliçó d'història" CNBC. Arxivat de l'original el 22/03/2015. Consultat el 15-09-2017.
^ Wright, Robin (30 d'abril de 2016). "Com la maledicció de Sykes-Picot encara persegueix l'Orient Mitjà" El New Yorker. Arxivat de l'original el 2017-11-12. Consultat el 2017-11-05.
^ "Primera aparició del líder de l'ISIS, Abu Bakr Al Baghdadi. YouTube.com. 17 de novembre de 2014. Arxivat de l'original el 16-11-2018. [Consulta: 23 agost 2017'.
^ Dominique de Villepin (2014-08-09). "Ne laissons pas le Moyen-Orient à la barbarie !". Le Monde.fr (francès). Le Monde. Arxivat de l'original el 2014-08-10. [Consulta: 10 agost 2014'.

Més lectura
Correspondència original

Documents sobre política exterior britànica, sèrie I, vol. IV, pp. 241–251

Fonts secundàries

Anghie, Antony T. "Introducció al Simposi sobre les Moltes Vides i Llegats de Sykes-Picot". American Journal of International Law 110 (2016): 105-108.
Berdine, Michael D. (30 de març de 2018). Redibuixant l'Orient Mitjà: Sir Mark Sykes, Imperialisme i l'Acord Sykes-

Picot. I.B.Tauris. Isbn 978-1-78672-406-9.
Brecher, Frank W. (1993). "Política francesa cap al Llevant 1914-1918". Estudios de Orient Mitjà. 29 (4): 641-663. 10.1080/00263209308700971. 4283597 JSTOR.
Esquivar, Toby. "El perill dels mites analògics: explicar el poder i les conseqüències de la il·lusió de Sykes-Picot". American Journal of International Law 110 (2016): 132-136.
Donaldson, Megan. "Acords textuals: l'acord Sykes-Picot i la creació de tractats secrets". American Journal of International Law 110 (2016): 127–131.
James Barr (2012). Una línia a la sorra: Gran Bretanya, França i la lluita que va donar forma a l'Orient Mitjà. Simon & Schuster. Isbn 978-1-84739-457-6.
Fitzgerald, Edward Peter (1994). "Les ambicions de França a l'Orient Mitjà, les negociacions Sykes-Picot i els camps petrolífers de Mossul, 1915-1918". Diario de Historia Moderna. 66 (4): 697–725. 10.1086/244937. JSTOR 2125155. 144249048 S2CID.
Friedman, Isaiah (1992). La qüestió de Palestina: relacions entre britànics i jueus i àrabs, 1914-1918. Editors de transaccions. pp. 97–118. Isbn 978-1-4128-3868-9.
Despuen, David. Una pau per acabar amb tota pau: la caiguda de l'Imperi Otomà i la creació de l'Orient Mitjà modern (1991)
Gil?Har, Yitzhak. "Límits: Palestina i Trans-Jordània". Estudis de l'Orient Mitjà 36.1 (2000): 68-81. extracte
Huneidi, Sahar (2001). Una confiança trencada: Sir Herbert Samuel, Sionisme i els palestins. I.B.Tauris. p. 84. Isbn 978-1-86064-172-5.
Hurewitz, J.C. (1979). Orient Mitjà i nord d'Àfrica en la política mundial: un registre documental. Supremacia franco-britànica, 1914-1945. 2. Premsa de la Universitat de Yale. Isbn 978-0-300-02203-2.
Kattan, Victor (juny 2009). De la convivència a la conquesta: el dret internacional i els orígens del conflicte araboisraelià, 1891-1949. Premsa de Plutó. Isbn 978-0-7453-2579-8.
Kedouri, Elie (2014). En el laberint angloàrab: la correspondència McMahon-Husayn i les seves interpretacions 1914-1939. Routledge. Isbn 978-1-135-30842-1.
Kedourie, Elie. Anglaterra i Orient Mitjà: la destrucció de l'Imperi Otomà, 1914-1921 (1978).
Kitching, Paula. "L'acord Sykes-Picot i les línies a la sorra". Historiador 128 (2015): 18–22.
Lieshout, Robert H. (2016). Gran Bretanya i l'Orient Mitjà àrab: la Primera Guerra Mundial i les seves conseqüències. I.B.Tauris. Isbn 978-1-78453-583-4.
Ottaway, Marina. «Aprender de Sykes-Picot» (en ensororr" (WWIC Middle East Program Occasional Paper Series, 2015). online
Tanenbaum, Jan Karl (1978). "França i l'Orient Mitjà àrab, 1914-1920". Transaccions de l'American Philosophical Society. 68 (7): 1-50. 10.2307/1006273. 1006273 JSTOR.
Erik Jan Zürcher (2004). Turquia: una història moderna. I.B.Tauris. pàgines 143-145. Isbn 978-1-86064-958-5.
Fisher, John (1999). Curzon i l'imperialisme britànic a l'Orient Mitjà, 1916-1919. Premsa psicològica. pp. 317–. Isbn 978-0-7146-4875-0.
Vereté, Mayir (1970). "La Declaració Balfour i els seus creadors". Estudios de Orient Mitjà. 6 (1): 48-76. 10.1080/00263207008700138. JSTOR 4282307.
Jeffries, J.M.N. (1939). Palestina: la realitat. Premsa d'hiperió. Isbn 978-0-88355-327-5.

Enllaços externs

A Wikimedia Commons hi ha contingut multimèdia relatiu a: Acord Sykes-Picot

Viquitexts té text original relacionat amb aquest article:
Acord Sykes-Picot

Viquitexts té text original relacionat amb aquest article:
Memoràndum de Sykes-Picot

Acord Sykes-Picot
Sykes-Picot de Yale
Vuitè Informe política del govern del Regne Unit sobre la regió del Kurdistan de l'Iraq